

[Finansministeren.]

skal forhandle om, vil være ønskelige, er de dog mere ønskelige paa Indkomst- og Formueskatteloven end paa de indirekte Skattelove, og det ligger hovedsagelig i, at vor indirekte Beskatning med Hensyn til de indenlandske Afgifter saa ganske afgørende hviler paa Luksusartikler, samtidig med at de Forhøjelser, der har fundet Sted paa Toldloven, ligeledes har ramt Luksusvarer, medens det her i Landet har været muligt — og Danmark er vel det eneste Land, om hvilket det kan siges — i det væsentlige, ja, saa godt som fuldstændigt at undgaa Forhøjelser paa saadanne indirekte Afgifter, som rammer Nødvendighedsforbruget. Altsaa, den Omlægning, der har fundet Sted, stiler mod at lægge Skatten væsentligt paa Luksusforbruget, og hvad den vigtigste af de indirekte Skattelove angaar, nemlig Toldloven, har der faktisk fundet en meget betydelig Nedsættelse Sted, ikke derved, at Satserne er nedsat — det er i alt Fald kun sket for langt den mindste Dels Vedkommende —, men derved, at den Byrde, som Tolden lægger paa det almindelige Forbrug her i Landet, faktisk er gaaet ned som Følge af den betydelige Prisopgang, som vil blive staaende, ogsaa efter at Kronen er bragt i Pari. Idet Vareprisiniveauet er hævet saa betydeligt, som det er sket, medens Toldsatserne er vedblevet at være de samme, ligger deri jo en faktisk Nedsættelse af Tolden navnlig paa alle de Punkter, hvor Tolden endnu rammer Livsfornödenheder og nødvendige Forbrugsgenstande. Helt omvendt ligger det med Indkomst- og Formueskatten, som har været Genstand for overmaade store Forhøjelser i Krigstiden. Disse Forhøjelser er jo for en meget væsentlig Del blevet staaende ogsaa i Efterkrigstiden indtil nu.

Naar jeg mener, at det er paa Formue- og Indkomstskatteloven, man maa have Opmærksomheden henvendt, er det, fordi Synspunktet efter min Opfattelse maa være Lettelse af Erhvervslivet og navnlig Fremme af Konsolidering ved Kapitalopsparing. I dette Synspunkt mødes Regeringens Betragtning ganske med den Hovedbetragtning, der er gjort gældende af Erhvervenes Fællesudvalg, i hvilket alle vore Hovederhverv er repræsenteret, og som er fremkommet med en Udtalelse, der netop lægger Hovedvægten der og indenfor Indkomst- og Formueskatteloven igen lægger Hovedvægten paa to Punkter i Overensstemmelse med det, som er Hovedsynspunktet: Fremme af Kapitalopsparing, Hindring af Kapitalopsparing og Konsolidering. I Henhold til

disse Grundsynspunkter lægger Erhvervenes Fællesudvalg ligesom Regeringen Hovedvægten paa de to Punkter: Formueskatten og Selskabsskatten.

Hvad Indkomstskatten angaar, er den ganske vist blevet ikke ubetydelig forhøjet. Det er den imidlertid blevet i alle Lande, og en Jævnførelse af den nugældende danske Indkomstskat paa Personer efter Loven af 1922 med Skatteniveauet ude omkring i andre europæiske Lande viser, at den danske Indkomstskat, selv om den er høj, dog gennemgaaende ikke er forholdsmæssigt højere, end den er i andre Lande. Der er endda flere Lande, hvor Indkomstskatten er kommet højere op end her i Landet. For det første er altsaa Indkomstskatten set i Forhold til det europæiske Indkomstskatteniveau ikke uforholdsmæssig høj her, for det andet er der det at bemærke ved den, at selv om den er høj, rammer den dog en virkelig Indtægt. Helt anderledes forholder det sig med Formueskatten, idet denne Skattebyrde mange Gange hviler paa en overmaade ringe Indtægt af Formuerne og i særdeles mange Tilfælde paa slet ingen Indtægt; den særlige Formuebeskatning rammer jo uden Hensyn til Formuens Afkastning og kommer derved i overordentlig mange Tilfælde til at virke som en direkte Kapitalopsparing.

Naar vi vil se et Øjeblik tilbage paa vor Formueskats Historie, saa finder vi, at Grundtrækket deri jo er dette, at man gennem den særlige Formuebeskatning vil paalægge Formueindtægten en højere Skat end Indtægten af personligt Arbejde; Grundtanken i Formueskattelovene af 1903, af 1912 og tillige i det væsentlige i den af det radikale Ministerium gennemførte Formueskat af 1915, er netop denne, at Formueindtægten skal svare mere end Indtægten af personligt Arbejde, og saaledes, at Formueindtægten sædvanlig beskattes dobbelt mod Indtægten af personligt Arbejde, det vil altsaa sige, at man af Formueindtægten betaler dobbelt Skat. Tanken har derimod aldrig været, at denne Beskatning skulde gaa op saa himmelhøjt, som det er sket; men Formuebeskatningen forrykkedes ganske ved Krigstidens Udvikling. Denne Udvikling kulminerede jo ved Formue- og Indkomstskatteloven af 1919, i hvilken Rateskalaen for Formueskattens Vedkommende førtes op til en Højstesats af 25 pro mille. Ved den nugældende Formueskatlov førtes den tilbage fra 25 til 16 pro mille, og der indførtes en væsentlig Lettelse for de smaa Formuer, der var forbundet med en ringe Indtægt, med en Indtægt paa ikke over